

Sygn. akt VIII U 230/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Magdalena Kimel
Protokolant:	Justyna Jarzombek

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2017 r. w Gliwicach

sprawy H. S. (S.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania H. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 28 grudnia 2016r. **nr** (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu H. S. (S.) prawo do ustalenia wysokości emerytury zgodnie

z art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poczynając od 1 listopada 2016r.

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz ubezpieczonego kwotę 180zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSR del. Magdalena Kimel

VIII U 230/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 grudnia 2016r Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 07 listopada 2016r. odmówił H. S. prawa do ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury albowiem nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru był niższy niż 250%.

Ubezpieczony w odwołaniu od powyższej decyzji domagał się odtworzenia zarobków z lat 1969-1971 i zmiany zaskarżonej decyzji.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podając, że zaskarżona decyzja jest prawidłowa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. decyzją z dnia 06.12.1984 r przyznał ubezpieczonemu H. S. emeryturę górniczą od dnia 01.07.1984 r

Do dnia 20 marca 1990r. ubezpieczony pozostawał w zatrudnieniu w KWK (...) w K..

Decyzją z dnia 26.06.2006 r. znak (...) 1 (...) ZUS, przyznał ubezpieczonemu prawo do kolejnej emerytury górniczej od dnia 1 czerwca 2006 r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto dochód, który stanowił podstawę wymiaru od 10.1985 r do 12.1987 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 319,32 % i został ograniczony do 250 %.

Ubezpieczony H. S. w dniu 07.11.2016 r złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. wniosek o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j.: Dz.U. z 2016r., poz. 887 z późn. zm.). Do wniosku dołączył Zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wystawione przez (...) Oddział (...) w T. za okres od 1972 r do 1990.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. decyzją z dnia 28 grudnia 2016r. odmówił H. S. prawa do ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury albowiem nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru był niższy niż 250%. Organ rentowy wyliczył wskaźnik wysokości podstawy wymiaru w oparciu o przedłożone zarobki z wybranych 20 najkorzystniejszych lat na 247,64 %..

Organ rentowy do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjął:

Rok	wynagrodzenie w złotych	kwota roczna przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy	stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia w %
1972	(...),00	(...),00	213,89
1973	(...),00	(...),00	249,78
1974	(...),00	(...),00	239,47
1975	(...),00	(...),00	229,62
1976	(...),00	(...),00	210,31
1977	(...),00	(...),00	253,73
1978	(...),00	(...),00	253,32
1979	(...),00	(...),00	267,08

1980	(...),00	(...),00	255,30
1981	(...),00	(...),00	261,19
1982	(...),00	(...),00	322,90
1983	(...),00	(...),00	298,16
1984	(...),00	(...),00	317,33
1985	(...),00	(...),00	286,59
1986	(...),00	(...),00	338,46
1987	(...),00	(...),00	332,91
1988	(...),00	(...),00	289,08
1989	(...),00	(...),00	269,33
1990	(...),00	(...),00	43,46
2009	(...),10	(...),52	20,93

H. S. rozpoczął pracę w KWK (...) w K. w dniu 11.07.1957 r. Pracował na stanowisku ślusarza pod ziemią.

Wynagrodzenie ubezpieczonego :

- od 16.07.1968 r wynosiło 76 zł za dniówkę,

- od 1.12.1968 r 118 za dniówkę

- od 01.04.1972 r 130 zł za dniówkę:

Wskazana wysokość wynagrodzenia ubezpieczonego wynika ze znajdujących się w aktach osobowych pism o podwyższeniu wynagrodzenia z 01 sierpnia 1968 r. oraz kartotek personalnych.

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o akta emerytalne ubezpieczonego (w załączeniu) oraz akta osobowe ubezpieczonego (w załączeniu).

Sąd w całości uznał za wiarygodne zgromadzone w sprawie dokumenty, nie budziły one wątpliwości i ich treść nie była kwestionowana przez strony postępowania.

Mając na uwadze okoliczność, że uwzględnienie wyłącznie wynagrodzenia ubezpieczonego wynikającego z informacji zawartych w aktach osobowych okazało się wystarczające do ustalenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru w oparciu o zarobki z okresu 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu w wysokości przekraczającej 250% - Sąd nie ustalał już jakie i w jakiej wysokości ubezpieczony otrzymywał inne składniki wynagrodzenia w latach 1969-1971. Z tej przyczyny został oddalony zgłoszony przez ubezpieczonego wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie istota sporu sprowadzała się do ustalenia, czy ubezpieczonemu przysługuje prawo do ponownego obliczenia wysokości emerytury w myśl art. 110a ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j.: Dz.U. z 2016r., poz. 887 z późn. zm.).

Zgodnie z treścią art. 110a ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j.: Dz.U. z 2016r., poz. 887 z późn. zm.) wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

Zgodnie natomiast z treścią art. 15:

1. Podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

4. W celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

1)oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych;

2)oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu;

3)oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz

4)mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19.

5. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250%.

6. Na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że ubezpieczony posiada uprawnienie do przeliczenia emerytury w oparciu o wskazany przepis art. 110a. Spełnione zostały bowiem wszystkie przesłanki określone w tym przepisie.

Ubezpieczony do przeliczenia świadczenia wskazał podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia z okresu 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu i przypadającą w części po przyznaniu świadczenia. Emerytura została przyznana od dnia 1 lipca 1984 r. i po przyznaniu świadczenia ubezpieczony pracował do dnia 20 marca 1990 r., a do przeliczenia świadczenia przyjęto zarobki z lat 1969, 1972- 1990. Ponadto uzyskany w wyniku przeliczenia wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy niż 250%, gdyż wynosi 250,96 %.

Należy wskazać, że Sąd dokonując przeliczenia (...) przyjął, iż ubezpieczony w roku 1969 uzyskiwał wynagrodzenie wynikające z pisma podwyższającego wynagrodzenie znajdujące się w aktach osobowych z dnia 01.08.1968 r, tj w wysokości 76 zł, albowiem pismo to jest czytelne, jednoznaczne i nie budzi wątpliwości co do wysokości przyznanego wynagrodzenia. Wprawdzie w kartotece personalnej znajduje się zapis, że w grudniu 1968 r stawka wynagrodzenia zasadniczego uległa podwyższeniu do 118 zł, ale jest to zapis nieczytelny.

Wyliczenie rocznego wynagrodzenia zasadniczego ubezpieczonego za rok 1969, nawet bez uwzględnienia dodatków z Karty Górnika, deputatu węglowego, pozwala na uzyskanie wskaźnika w wysokości 87,39 %

$76 \times 25 \times 12 \text{ miesięcy} = 22.800.$

Średnia krajowa w 1969 wynosiła 26.088.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi zatem 87,39 %

Jeśli zastąpimy wynagrodzenie uzyskane przez ubezpieczonego w 2009 r wynagrodzeniem z 1969 r, to wówczas suma wskaźników wyniesie 5.019,30.

Uzyskany wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi zatem 250,96 %. ($5.019,30 : 20 = 250,96$)

Sąd zwraca uwagę, iż w postępowaniu odwoławczym przed Sądem nie obowiązują ograniczenia dowodowe jakie występują w postępowaniu o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym. Postępowanie sądowe oparte jest o zasadę swobodnej oceny dowodów. Sąd może ustalić okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość jak: okresy zatrudnienia czy wysokość osiągniętych dochodów, za pomocą wszelkich środków dowodowych, przewidzianych w Kodeksie postępowania cywilnego - uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984r., III UZP 6/84; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984r., III UZP 48/84; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2006r., I UK 179/06; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2006r., I UK 115/06; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997r., II UKN 186/97; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1996r., II URN 3/95. W wyroku z dnia 14 czerwca 2006r., I UK 115/06, Sąd Najwyższy zajął stanowisko, że „wysokość zarobków, której pochodną jest podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, jest faktem mającym istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.), który w postępowaniu przed sądem może być udowodniany wszelkimi środkami dowodowymi. Nie obowiązuje wówczas ograniczenie wynikające z § 20 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz.U. z 1983r., Nr 10, poz. 49 z późn.zm.)”.

Nadto trzeba zauważyć, że pracownik nie może ponosić negatywnych konsekwencji wynikających z faktu, iż jego dokumenty płacowe za dany okres zaginęły, bądź zostały zniszczone. Ma on prawo dowodzić wysokości osiąganego wynagrodzenia wszelkimi środkami dowodowymi.

Mając zatem na uwadze powyższe ustalenia i rozważania Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., uwzględnił odwołanie zobowiązując organ rentowy do przeliczenia emerytury ubezpieczonego w oparciu o przepis art. 110a ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j.: Dz.U. z 2016r., poz. 887 z późn. zm.).

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na mocy art. 98 k.p.c. i § 9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r., poz. 1804 z późn. zm.).

(-)SSR del Magdalena Kimel